

Usoda vojnih vjetnikov.

Marsikateri vojak na fronti si oddahne, če se konča bitka tako, da ga sovražnik vjame. Zanj osebno je tedaj tudi vojna končana. Ni mu treba več delati dolgih, morebitnih pohodov zdaj v solunski žegi, zdaj v neizprosni dežju; ni se mu treba valjati cele dni in noči in tedne v zakopih in stati do pasu v vodi; končano je stradanje in večna smrtna nevarnost je minila. Pozdravljeno vjetništvo, ki reši človeka vsakovrstnega trpljenja!

Ali — tudi vojno vjetništvo paradiz? Pa naj bi ne bil paradiz, saj nihče ne pričakuje tega! Da bi bilo tam le skromno človeško življenje!

To bi seveda moralo biti. Za to ima mednarodno pravo vsakovrstne določbe. Ali odkar se je pričela vojna, se neprenehoma slišijo tožbe od tistih, ki prihajajo od nemške strani, kjer so dolžili enkrat Ruse, drugič Angležje, da ne ravnaajo z vojnimi vjetniki tako, kakor se spodobi.

Zal, da je treba precej verjeti, kar pripoveduje nemška vlada o tem predmetu. Tudi poročila od drugih strani potrjujejo take tožbe. Ali — v zornem nizu razmere niti na Nemškem.

Prav zato, ker se nemška vlada rada vede, kakor da bi bilo pod njeno upravo vse v naj lepšem redu in se, medtem ko ne pusti dobre dake na sovražnikih, rada bahca s svojo dobroto, humanitarnostjo in kulturo, je značilno, kar — pravilo o razmerah tisti, ki so jih sami okusili. Pravi zato, ker je gotovo res, da je v Nemčiji za to in ono bolj poskrbljeno, kakor na primer v Sibiriji, v avstrijskih taborih in po Balkanu, je tako poročila značilna. Po njem je mogoče soditi, kako imenitno se mora goditi vjetnikom šele tam, kjer so za naravni in gospodarski pogoji slabši kakor tukaj.

„Kurier Polski“ je objavil poročilo svoje ga dopisnika o Janu Jakuszewskem iz pokrajine Grodno, ki je služil pri 104. ruskem polku.

Jan Jakuszewski je pripovedoval poročevalcu sledeče:

„Bili smo premagani in vjeti. Natlačili so nas v železniške vozeve po 90 do 100. Potem so vozeve od zunaj zaprli, mi pa smo bili notri stlačeni, kakor goveda, brez zraka, brez hrane, in niti vode nismo dobili, ko nas je vlak peljal v Nemčijo.

Dasi smo se večkrat ustavili in vsaki celo prav dolgo stali na kakšni postaji, nam ni bilo dovoljeno zapustiti vozov. V mojem vozu je umrlo dvanaest mož zaradi pomanjkanja zraka. Na neki postaji so teh dvanaest trupel zmetali na voz in jih odpeljali. Na postaji se je zbralo več Nemcev; prosili smo jih vode, toda namesto tega so pljuvali na nas.

Četrty dan smo prišli v Stendal na Saksonskem. Prilobno eno miljo od mesta je bil pripravjen za naš tabor, ki je bil le prazen ograjen prostor. Dva meseca smo ležali na zemlji; bilo je dobro, da ni bilo slabega vremena. Vsak dan smo dobili nekoliko hrane — kuhano krompir in slanico po trikrat na dan. Po dveh mesecih smo si dovoljenjem oblasti postavili barake in dobivali zjutraj črno kava brez sladkorja, opoldne keš pokvarjena klobasa in štiri kuhano krompirje, zvečer pa zopet črna kava brez sladkorja.

Vsak dan so nas postavili v vrste, tako, da je bilo natančno štiri pedit razdalje med enim in drugim. Tedaj smo morali korakati mimo straž, da so nas prečele. Ob ograji so stali stražniki z luči in očerknili zdej tega zdej onega. Ako je kdo vprašal, zakaj ga je udaril, je dobil porogljiv odgovor, češ da je dobro za njegovo zdravje.

Tudi patroljam je bilo narečeno, naj pretepaajo vjetnike. Ako so koga našli, da je spal, kadez ni bila dovoljena, je bil tepen; ako ni kdo prav pozdravil straže, je bil tepen; ako je kdo zbolel, je bil tepen, namesto, da bi mu bili dali zdravniško pomoč.

Toda, to še ni bilo vse. Nemški vojaki so hoteli imeti naše za šalo in zabavo. Zabehtevali so od vjetnikov, da so skakali rez ograje, ako kdo ni dobro skočil, je bilo smeha, da bi Nemei kmalu popokali. Počenjati smo morali take reči, da so imeli nemški vojaki kratek čas. Dogodilo se je tudi, da je nemški stražnik naščeval divjega psa na vjetnike.

Prvi koncu januarja 1915 je prišel naš tabor mož, v uniformi ruskega stotnika, ki se nam je predstavil kot tovariš-vjetnik. Dejal je prijazno, da naj se razstavimo. Rusi na eno stran, Poljaki in Litvinci pa na drugo. Ko smo to storili, nas je nagovoril najprej v poljskem jeziku, rekoč, da se vodi ta vojna pravzaprav za Poljsko, našo domovino, da nas hoče Nemčija rešiti iz-

Uradna Nemčija se neznansko trudi, da bi priljubila znanjenu svetu svojo drželo kot naj-popolnejše carstvo domačega mira in sloge, vse vrsto za vojne, katera je bila ubogena kajzerjev življene tako proti njegovi nedolžnosti, da bo kmalu sam prepričan o svoji nedolžnosti. Srečnata reč je to, da ni v vsej Nemčiji dovolj peska, da bi se mogel vsemu svetu nasuti v oči.

Wolfow brzojavni urad poroča zopet o nemirih, ki so izbruhnili 16. julija v Monakovem. Policija pravi, da jih je prisilovati prenapetosti mladine. Okoli osmih zvečer je večja družba, obstoječa iz mladine, navelila na nize, razbila nekaj kavarn in demonstrirala po mestu. Okoli desetih zvečer so se demonstracije ponovile. Ljudje so sedaj razbijali trgovine z živili in pekarnice. Okoli polnoči je policija aretirala okrog 120 oseb. Pri mnogih so našli nože, kamenje in revolvrje.

Tako pravi policija, ki santra ljudi za slu boumne, ponujajoča jim tako razlagane nenarav. Bilo bi že mogoče, da bi se danje razmere pospeševale to, kar imenuje slavna poezija „prenapetost“. Ali če smatra za prenapete ljudi, ki hočejo jesti, tedaj bi radi vedeli, kakšni bi morali biti, da bi jih smatrala za normalne. Ali želi, da bi se vsa Nemčija izpremenila v pokopališče? To ne bi bilo niti kajzerju všeč, ki si sicer želi nrliš-

pod ruskega jarma, in da je naša dolžnost stopiti v nemške vrste, in se pridružiti poljskim legijam, ki so organizirane v Avstriji. Potem je govoril še Litvincem, češ, da gre za litvinsko stvar in jia pozval, naj se pridružijo nemški oziroma avstrijski vojaki.

Povedali smo mu, da nas prisega veže na rusko armado in da tudi nočemo take Poljske, kakršno bi Nemčija naredila, ako bi nam bilo treba tamtako živeti kakor v teh jetniških taborih. Povedali smo mu, kako se je nam godilo. Par dni potem nas niso več pretepali in čez par tednov so nas preustili tarnserirali v Heuberg na Baden-skem.

Okoli 1.200 so nas tja pripeljali in nas poslali v nedogotovljene barake. Vzeli so naše uniforme ter nam dali navadne jetniške čunje. Od tedaj so nas pošiljali na delo; delati smo morali na cestah in lomiti kamenje. Celo bolni možje so morali delati in vsak stražnik je nosil pri sebi dolbele, katerega se je posluževal ob raznih prilikah. Hrana je bila borna.

V Heubergu sem bil mesec in dvajset dni. Ni sem maral se nadalje prenašati te grozote in trpljenja; zato smo sklenili s tremi tovariši da pobegnemo. Dva izmed teh treh, Keorkow in Mazuriano, sta pripadala mojemu polku, tretji, neki Markow, je služil pri 102. infanterijskem polku. Po noči med 22. in 23. majem smo odstranili v naši baraki desko in se plazeli po zemlji prikradli na prosto polje. Odstraniti smo morali dve steni bodajočee žice, pri tem pa je padel kol na desko, kar je povzročilo hrup; tedaj nas je zapazil stražnik in je ustrelil. Toda dobre noge so nam pomagale, da smo v noči ušli. Pet dni smo hodili, ne da bi bili prišli enkrat pod streho, niti nismo užili kaj razum tega, kar smo imeli v žepih se iz tabora. Bili smo prezeči in smo sklenili, da si napravimo ogenj. Toda plamen nas je izdal in zopet so nas vjeli. Dali so nam nekoliko hrane, nas zopet poslali v Heuberg, od katerega smo bili takrat, ko smo bili vjeti, že 35 milj oddaljeni.

V taboru so nam vzeli vse obleke, ki smo jo imeli na sebi in nas postavili pred cel bataljon vojnih vjetnikov. Ko smo stali pred množico, so nas krepko pretepli z vrvo. Potem so nas zaprli tri tedne, da smo skoro umirali gladu. Ko so nas izpustili, nsem mogel hoditi vsled slabosti. Poslali so me v bolnico, kjer sem ostal deset dni.

Takoj, ko smo mi trije ušli, so vsem na vrhu glave ostrigli lase v podobi križa. Naše trpljenje se je nadaljevalo in do 25. junija je umrlo v našem taboru 2.000 vjetnikov. Povedali smo stražnikom, da se bomo uprli ako se bo to trpinčenje nadaljevalo in pustili, da nas straže postrele. Dejali smo soglasno, da rajše umremo, kakor da bi se nadalje prenašali to postopanje. Posvarili so nas, da naj se ne spozabimo prehitro; kmalu je bilo opaziti, da postopajo z nami nekoliko bolj. Naša hrana se je zboljšala in straže so postale malo manj brutalne. Pretepanje se je prenehalo. Odtodaj smo dobivali pisma, denar in druge stvari iz Rusije.

Ko sem vdrunge poskusil pobegniti, sta bila z mnogimi tovariši Gluszkow in Paniraszenka. Skoro smo bili že v Svici, ko so prišli za nami krvni psi (zandarski psi, ki zasledujejo zločince); ti so nas zasledili in zopet smo bili vjeti. Topot nismo bili tepeni, pač pa 16 dni zaprti.

Potem so nas vedno mešali, delali smo v raznih krajih, nazadnje v Mannheimu, odkoder sta z Gluszkowom zopet dne 15. marca 1916, pobegnila. Gluszkow je bil na begu obstreljen in zopet vjet, kaj se je z njim zgodilo, ne vem. Jaz sem prišel preko švicarske meje deset minut pred strazarji. Straže so me videle, jaz pa nje. Grozili so mi toda jaz sem se jim smejal. Švicarski vojaki, ki so bili na meji, so mi postregli. Dali so mi hrane in obleke.

V Svici je bilo že okrog 200 ruskih vojakov, bivših nemških in avstrijskih vjetnikov. Skupno so nas poslali v Rusijo. Zdej se vrnemo na fronti, kjer se bomo masčevali nad Nemei, ki so postopali z nami slabše kakor z živino."

Taka je Poljakova povest. Nimamo razloga, da je ne bi verjeli. Toliko nečloveškega se je že poročalo tekom te vojne, da človek teže verjame, če sliši kaj prijetnega, kakor pa novo grodiloje.

Poročilo Jakuszewskega je le povest enega. Vojnih vjetnikov je pa v raznih deželah nekoliko milijonov. V sami Nemčiji jih je okrog dva milijona. Kakšne tragedije bi človek slišal, če bi vsi pripovedovali svoje povesti!

ko pomiznost od svojih podanikov, kajti nrlišci mu ne bi niti kave skuhali. Da je pa izgrede povzročilo stradanje, nam pové neboté policijsko poročilo samo, ko pravi, da so ljudje razbijali trgovine z živili in pekarnice. Da se to razume, res ni treba velike učenosti.

O novem pomanjkanju kruha na Dunaju poročajo iz Svicie: „Na Dunaju je začelo primanj-kovati kruha, ker se vsi vlaki že dalj časa uporabljajo samo za transport vojaštva. Odkar se je vmešala Rumunska v vojno, vlaki zelo nereditno vozijo.“

Če so vojaški transporti edini vzrok, bi bilo vsaj upanje, da prenehajo vlaki voziti vojaštvo in bodo lahko zopet prevažali žito in moko. Zdi se nam pa, da tisti za tem nekaj žalostnejšega, nameruje da splah ni dovolj žita in moke, ki bi jo prevažali.

Ljubljanski „Slovenec“ z dne 3. avgusta poroča: Najmanj 3000 slovenskih otrok v Trstu ne dobi osnovnih naukov v solah v svojem materinem jeziku edino raditega, ker v obstoječih, od Slovencev vzdrževanih solah ni prostora za nje. Vsi italijanski otroci so dobro preskrbljeni s podukom. Dolžnost države bi bila, da otvori v Trstu dovolj veliko število slovenskih ljudskih sol.

DOPISI.

Canonsburg, Pa.

Iz med vseh držav, kar jih je zedinjenih pod zvednato zastavo, nima nobena „governerja“, da bi imel bolj časa primerno ime kakor Pensylvanija. Imenjuje se Mr. Brumbaeh (Kruleč trebulj), in tega imajo tudi res letos, v časih „prosperitete“ po vojni delavci po tovarnah in premogovih rovih v gričasti Penna. Plače so se zvišale (samo v nekaterih podjetjih) konjaj za deset odstotkov, živila v splošnem pa za štirideset.

Krompir je pri nas že prava „delikatosa“. Moko kupujejo ženske že samo po tri do štiri funte skupaj, kajti vroča, sto funtov, velja že cel tedenski zaslužek. Še človek, ki je voljal pri Amerikanih za „Hunky Meal“, je poskočil od 7 na 13 centov. Sedaj naj pa ima delavec takole prijazno družinico s šestimi ali osmimi glavami, pa je skoro lahko prepričan, da si bo težko kaj prihranil.

Volite demokrata in vse in oenice! In res je!

Takoj, ko je zasedel naš „Kruleč trebulj“ v Harrisburgu svoj governerski stolec, je bila izdana postava, da v pulkasti Penna odrzavljani ne smejo imeti psov.

(Človekoljubnost radi dragije menda). Tedaj se je začel lov. Konstablerji, serifi in drugi špicelni so hodili po naselbinah in gonili ljudi v tropah pred sodniške. Sledujoči so jih kaznovali z 25 dolarji globe in stroške tako, da je narasla svota do 30 dolarjev. Kdor ni mogel plačati, je sedel mesec dni za kazen in par dni za stroške postviti. V raznih slučajih ni bil gospodar niti lastnik psa, ampak je bil ta sosedov, last državljan, no je le ležal pred njegovo hišo; pa plačati je moral vseeno, nobena apelacija ni pomagala nič. Tako je „sifikal“ korejnerje gospod Brumbaeh v Penna.

Kdo ga je neki izvolil za governerja? Delavci ne menda, ker je tudi na prvi mg kapitalistov poslali milicije proti delavcem v Westinghousu. Proti svojnii volilcem ne bi nastopal tako.

Pred volitvijo namreč.

Poleg vseh drugih postav, ki več ali manj ogrožajo ameriškansko sivooblo, imamo v Penna, tudi eno, kakršne nima kolikor je meni znano, nobena druga država v ameriški uniji. In to je za javne ljudske sole takoyana „Bible Law“, ki govori: „at least ten verses of the Bible“ shall be read in the public schools each day by the teachers. „Ne manj kakor deset vrst“, iz katerega sv. pisma, ne pove postava nič. To je odvisno od učitelja in učiteljice. Ako je cela šola polna otrok presbiterijanske ali kakšne druge vere, učitelj pa katoliške, jim bobral sv. pismo rim. kat. cerkve. Ali pa obratno.

Učitelj ima v tem prosto roko in ne more se zahtevati od njega, da bi bral biblijo druge vere, kakor svoje. Ali je pa lahko orodje te ali one verske sekte, in lahko zlorablja čas, ki bi ga imel porabiti za druge predmete. Učiteljske plača so pri nas sramotno nizke in se tudi zvišati ne morejo, ker solski svet, ki oddaja službe, lahko dobi učiteljev, ki kar teknujejo med seboj. In v mnogih slučajih postrti tekmo še „Bible Law“.

Zavedni stahi imajo dolžnost, da stopijo z otrokom venci v solo in se prepričajo, da se ta „Bible Law“ ne izkorišča v verske svrhe.

Kdo neki vraga izvoli tak solski svet? Delavci menda ne, ker imeti može, ki dobivajo plačo za svoje delo in še paziti na svoje otroke v soli, da jih ne zastrupljujejo s svetopisenskim bajkami, je preveč.

Dne preveč julija so zastrajkali delavci pri vročih mlinih za pločevino v tovarni „Canonsburg Steel & Iron Works“. Zabehtevali so pripoznanje organizacije in plačilo po njeni lestvici. Ravnatelj jim je obljubil plačo po lestvici takoj, organizacijo pa, da prizna s prvim septembrom, ker mora imeti seje poprej z delničarji, in preurediti sistem v tovarni. Delavci so se vrnili na delo (med njimi polovica Slovencev), gospod ravnatelj je pa kot dober diplomat hotel narediti med delavci nezadovoljstvo nad organizacijo s tem, da jim je dajal delati pločevino, katera je po organizaciji najslabše plačana. Nekateri so res postali nezadovoljni, ali vendar, ko je prišel prvi september, so odložili klečee vsi brez iz-

ADVERTISEMENT

SLOV. DELAVSKA

PODPORNA ZVEZA

Ustanovljena dne 16. avgusta 1914.

Inkorporirana 22. aprila 1909 v državi Penn.

Sedež: Conemaugh, Pa.

GLAVNI URADNIKI:

- PREDSEDNIK: Ivan Prostor, 1098 Norwood Rd., Cleveland, Ohio.
 PODPRESEDNIK: Josip Zorko, R. F. D. 2, box 50, West Newton, Pa.
 TAJNIK: Blas Novak, 20 Main St., Conemaugh, Pa.
 POMOŽNI TAJNIK: Andrej Vidrieh, 170 Franklin Main St., Conemaugh, Pa.
 BLAGAJNIK: Josip Zole, 6108 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.
 POMOŽNI BLAGAJNIK: Frank Pavlovich, 20 Main St., Conemaugh, Pa.

NADZORNIKI:

1. nadzornik: Ivan A. Kaker, 207 Hanover St., Milwaukee, Wis.
 2. nadzornik: Nikolaj Povše, 1 Craih St., Nummery Hill, N. S. Pittsburgh, Pa.
 3. nadzornik: Jakob Kocjan, 1100 E. 52d St., Cleveland, Ohio.

POROTNIKI:

1. porotnik: Anton Lavrič, box 8, Yukon, Pa.
 2. porotnik: Frank Baydeck, Box 242, Dundo, Pa.
 3. porotnik: Anton Welby, box 41, Superior, Pa.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

F. J. Kern, M. D., 6202 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

POMOŽNI ODBOR:

- Frank Skufen, 485 2nd St., Conemaugh, Pa.
 Ivan Jager, 10 543 Woodland Ave., Conemaugh, Pa.
 Franc Kus, Conemaugh, Pa.
 Mihael Pleš, R. F. D. 4, 143 a, Johnstown, Pa.
 Jakob Rupert, R. 258, South Fork, Pa.
 Ivan Hribar, Johnstown, Pa.

GLAVNI URAD v hribi St. 20 Main St., Conemaugh, Pa.

Uradno Glasilo: PROLETAREC, 4008 W. 31st St., Chicago, Ill.

Členstva društva, oziroma njih uradniki, so uljudno proseni, pošiljati vse dopise naravnost na glavnega tajnika in nikakor drugam. Denar pa se pošilja edino poton Postnih, Expressih, ali Bancnih čimprej nakaznico, vtižakor pa se poton privatnih čekov na naslov Blas Novak, S. D. P. Z. & Conemaugh Deposit Bank v Conemaugh, Pa.

V slučaju, da opazijo društveni tajniki pri poročilih glavnega tajnika kakor pomanjkljivosti, naj to nemudoma naznanijo uradu glavnega tajnika, da se v prihodnje popravi.

Conemaugh, Pa.

Krajevno društvom v upoštevil!

Ker se od nekaterih društev pogosto pošilja v glavni urad površna poročila in površno izpolnjene tiskovine in drugo, s čemer se dela nepriliko in delo v gl. uradu, kakor tudi pri društvih, se prosí društvene odbore, da članstvo, da vposteva sledoče:

1. Društva naj vpošiljajo mesečna poročila natančno izpoljena na kakor predpisuje tiskovina vzorce štey. 9.

2. Mes. poročilo vzorce štey. 9 a je pošiljati glavnemu tajniku, vzorce štey. 9b pa gl. blagajniku.

3. Mesečnina naj se pošilja vsaj pred pretekom meseca za nekaj mesece, na naslov gl. tajnika in Conemaugh Deposit Bank.

4. Mesečna poročila naj se ob tiri z dnevi društvene seje.

5. Vsaj društveni odhormiki naj predneje zasledujejo glasilo S. D. P. Z., da tako zamorejo dajati članstvu eventualna pojasnila, tako, da ne bodo potrebna za vsako malenkost dele odhorm pisariti na gl. urad po isto. Isto velja za dodatke pravilom sprejete na zadnji konvenciji in plačilno lestvico sprejeto po splošnem glasovanju lanskega leta.

6. Na tiskovinah vzorce štey. 1 „Prošnja“ za sprejem, naj se vedno vpiše poleg oddelka tudi razred v katerega želi priselice stopiti. Na prošnjah za zvišanje po-

naj se pripomni, da je stari član in navede njegova cert. številka.

7. Za nakazovanje poročnih nagraj naj se društva poslužujejo tiskovine vzorce štey. 4.

8. Potne liste za Zjed. države in potreba vse izdati.

Razne uradne tiskovine slojev ne odgovarjajo natančno sedanjemu poslovanju, a so jih ne bodo spreminjali kolikor jih je vzaloga, ker z sigurnostjo računamo na združitev z eno ali drugo podporno organizacijo — če je mogoče z večimi — ter bodo isti čas spreminjene neizogibno. Sedajšnje tiskovine pa niso v toliko napache, da bi se ne moglo z njimi poslovati se za kakšnega pol leta.

Delo združenja z S. D. P. in P. D. boše skoro dogotovljeno. V temu smislu apeliram na krajevna društva S. D. P. in P. D., da ugodijo navodilom njihovega glavnega urada v kolikor se niso. V naselbinah kjer se nahajajo krajevna društva obeh organizacij je najboljšje ako se društva sporazumeje, ter vodijo po združenju le eno društvo. V takih slučajih naj društva naznanijo nameravan si krep je pred združitvijo, da se za more ob enem rešiti.

V zadnjem času opazujem, da rojaki zopet bolj pridno pristopajo k naši organizaciji, kar znači, da napredujejo v vseh oziarih. Le tako naprej sobratje!

S sobratskim pozdravom

Blas Novak, tajnik.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912

of Proletarec, published weekly at 4008 West Thirty-first street, Chicago, Ill., for October, 1916.

State of Illinois, County of Cook, ss.

Before me, a notary public, in and for the state and county aforesaid, personally appeared Frank Says, who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the business manager of the Proletarec and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management (and if a daily paper, the circulation), etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, embodied in section 443, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to-wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business managers are: Publisher, South Slavic Workmen's Publishing Company, 4008 West Thirty-first street, Chicago, Ill.; editor, Ebin Kristan, 2528 South Ridgeway avenue, Chicago, Ill.; managing editor, Ebin Kristan, 2528 South Ridgeway avenue, Chicago, Ill.; business manager, Frank Says, 4008 West Thirty-first street, Chicago, Ill.

2. That the owners are: (give names and addresses of individual owners, or, if a corporation, give its name and the names and addresses of stockholders owning or holding 1 per cent or more of the total amount of stock.) Slovene Section of South Slavic Socialist Federation—Trustee, Frank Says, 4008 West Thirty-first street; South Slavic Socialist Federation—Trustee, Frank Petrich, 803 West Madison street; Slovene Local No. 1 of S. S. S. F.—Trustee, Philip Godina, 2814 South Karlov avenue; Slovene Local No. 5 of S. S. S. F.—Trustee, Frank Podboy, box 218, Conemaugh, Pa.

3. That the known bondholders, mortgagees, and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: (If there are none, so state.) None.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest, direct or indirect, in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

That the average number of copies of each issue of this publication sold or distributed, through the mails or otherwise, to paid subscribers during the six months preceding the date shown above is: (This information is required from daily publications only.)

FRANK SAYS, Business Manager.

Sworn to and subscribed before me this 30th day of September, 1916.

MICHAEL J. O'MALLEY.

(My commission expires March 8th, 1920.)

Note.—This statement must be made in duplicate and both copies delivered by the publisher to the postmaster, who shall send one copy to the Third Assistant Postmaster General (Division of Classification), Washington, D. C., and retain the other in the files of the post office. The publisher must publish a copy of this statement in the second issue printed next after its filing.